

Чл. 436. Тия прѣнія сѣстоятъ: 1) отъ обвинителната рѣчь на прокурора или частний обвинитель; 2) отъ объясненията на гражданскій по дѣлото ищець, и 3) отъ защитителната рѣчь на защитника, или отъ объясненията на самия подсѣдимъ.

Чл. 437. Прокурорътъ въ обвинителната си рѣчь излага: сѣщественнитѣ обстоятелства на обвинението въ такъвъ видъ, въ какъвто тѣ се прѣдставляватъ отъ сѣдебното слѣдствие и своето заключение върху свойството и степенъта на вината на подсѣдимия.

Чл. 438. Въ дѣла, които се разглеждатъ безъ участието на сѣдебни засѣдатели, прокурорътъ въ обвинителната си рѣчь излага своето заключение не само върху виновностьта на подсѣдимия, но сѣщо и върху наказанието, на което той по законътъ подлѣжи.

Чл. 439. Прокурорътъ въ обвинителната си рѣчь не трѣбва да прѣдставя дѣлото едностранчиво, като извлича изъ него само обстоятелствата, които сѣ противъ подсѣдимия, нито да прѣувеличава значението на находящитѣ се въ дѣлото доказателства и улики, или пъкъ да прѣувеличава важностьта на прѣстѣпленieto, което е прѣдмѣтъ на разглеждане.

Чл. 440. Ако отъ извършеното сѣдебно слѣдствие прокурорътъ се убѣди въ невинностьта на подсѣдимия, той е длъженъ, безъ да поддържа опровергнатия отъ сѣдебното слѣдствие обвинителенъ актъ, да заяви за това на сѣдѣтъ по сѣвѣсть.

Чл. 441. По дѣла, които могатъ да се прѣкратаватъ чрѣзъ оттегляване тѣжбата на частний обвинитель, този послѣдния прѣдставя на сѣдѣтъ, ако намѣри за